

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 15/2018-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. januára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Michalom Zemanom, Advokátska kancelária Zárecký Zeman, Medená 18, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžo 38/2015, 2 Sžo 39/2015 z 23. augusta 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bola 27. novembra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sžo 38/2015, 2 Sžo 39/2015 z 23. augusta 2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“ alebo „ministerstvo“) . 2011/2930/V-1296-1/Hia z 9. augusta 2011 v spojení s rozhodnutím Okresného úradu Bratislava (ďalej len „okresný úrad“, pôvodne Krajského stavebného úradu v Bratislave) . A-2011/1571-MRV z 3. mája 2011, ktorým žalovaný zamietol odvolania spoločností SOKK DEVELOPMENT, s. r. o., a OUTLINE, s. r. o., a potvrdil rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Bratislave (ďalej len „krajský stavebný úrad“) . A-2011/1571-MRV z 3. mája 2011, ktorým bolo vyhovené protestu prokurátora č. k. Kd 50/11-13 z 15. apríla 2011 a bolo zrušené rozhodnutie krajského stavebného úradu č. A/2010/1657/MRV z 11. mája 2010, ktorým bolo v odvolacom konaní potvrdené rozhodnutie obce Rovinka . Výst. 57-872-R-08-ED z 5. januára 2010 o povolení stavby bytový dom – objekt A 56 na parcele [REDACTED] pre stavebníka SOKK DEVELOPMENT, s. r. o. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) svojím rozsudkom č. k. 1 S 200/2011-452 z 29. septembra 2014 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) podľa § 250j ods. 2 písm. e) Občianskeho súdneho poriadku zrušil rozhodnutie žalovaného č. 2011/2930/V-1296-1/Hia z 9. augusta 2011 v spojení s rozhodnutím okresného úradu č. A-2011/1571-MRV z 3. mája 2011 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok krajského súdu č. k. 1 S 200/2011-452 z 29. septembra 2014 potvrdil.

3. Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že krajský súd, ako aj najvyšší súd v napadnutom rozsudku vyvodili nesprávny záver o tom, že protest prokurátora predstavoval protest aj proti rozhodnutiu o odvolaní proti stavebnému povoleniu, ako aj proti samotnému stavebnému povoleniu, a preto napadnutý rozsudok najvyššieho súdu považuje za svojvolny. Sťažovateľ v tejto súvislosti uviedol: «*Krajský súd v Bratislave*

v Prvostupňovom rozhodnutí a Najvyšší súd Slovenskej republiky v Rozsudku svojvoľne a nedôvodne vyhodnotili Protest prokurátora ako protest proti dvom rozhodnutiam a dospeli k záveru, že Krajský stavebný úrad nebol vecne príslušný na vydanie Prvostupňového rozhodnutia o proteste, keďže Protestu prokurátora nevyhovel v celom rozsahu.

... Krajský súd v Bratislave v Prvostupňovom rozhodnutí a Najvyšší súd Slovenskej republiky v Rozsudku (ktorý takýto záver potvrdil) dospeli k nelogickému záveru, že tým, že Krajský stavebný úrad nehodlal vyhovieť „celému protestu“ v celom rozsahu (keďže Prvostupňovým rozhodnutím o proteste zrušil len Rozhodnutie o odvolaní proti stavebnému povoleniu), mal vec postúpiť Ministerstvu. Lenže Ministerstvo nebolo príslušné rozhodnúť o proteste proti Stavebnému povoleniu, keďže nie je bezprostredne nadriadeným orgánom Stavebného úradu, ktorý Stavebné povolenie vydal.

Preto aj keby Protest prokurátora bolo potrebné považovať za protest proti dvom rozhodnutiam, tieto je potrebné preskúmať samostatne.

Krajský stavebný úrad teda správne vyhovel Protestu prokurátora proti Rozhodnutiu o odvolaní proti stavebnému povoleniu.

Navyše, dá sa tiež argumentovať, že Krajský stavebný úrad Prvostupňovým rozhodnutím o proteste vyhovel protestu prokurátora proti Rozhodnutiu o odvolaní proti stavebnému povoleniu, z čoho teda vyplýva, že nevyhovel protestu proti Stavebnému povoleniu. Krajský stavebný úrad teda rozhodol v súlade s § 69 Správneho poriadku (t.j. v rámci možností, ako sú popísané v písm. a) a b) vyššie) - v oboch prípadoch bol príslušný na takéto rozhodnutie.

Zároveň opakujeme, že Krajský stavebný úrad nemohol protest prokurátora ako celok postúpiť na svoj bezprostredne nadriadený správny orgán (t.j. žalovanému).

Z § 69 ods. 1 a 2 Správneho poriadku vyplýva, že o proteste prokurátora proti Stavebnému povoleniu môže v prvom stupni rozhodnúť len orgán, ktorý Stavebné povolenie vydal (t.j. stavebný úrad, ktorým je Obec Rovinka) alebo len Krajský stavebný úrad (ako bezprostredne nadriadený správny orgán. Ministerstvo, ako správny orgán v rámci hierarchie na 3. stupni, v žiadnom prípade nemohol rozhodnúť o proteste proti Stavebnému povoleniu ako prvostupňový orgán. Krajský stavebný úrad teda ani nemohol protest prokurátora v časti proti Stavebnému povoleniu predložiť na rozhodnutie Ministerstvu, ale

mohol o ňom rozhodnúť (v prvom stupni) sám (a to tak, že mu vyhoví alebo že mu nevyhoví).

Ak by teda Protest prokurátora predstavoval protest aj proti Rozhodnutiu o odvolaní proti stavebnému povoleniu, aj proti Stavebnému povoleniu. Prvostupňové rozhodnutie o proteste je v súlade s požiadavkami § 69 Správneho poriadku. Naopak, ak by v prvom stupni rozhodovalo o Proteste prokurátora Ministerstvo, takýto postup by bol v rozpore s § 69 ods. 2 Správneho poriadku v časti týkajúcej sa Stavebného povolenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky teda (potvrdením Prvostupňového rozsudku) Prvostupňové rozhodnutie o proteste a Druhostupňové rozhodnutie o proteste zrušil preto, že správne orgány nerozhodli spôsobom, pričom podľa súdom označený spôsob (ako mali správne orgány rozhodnúť) je nemožný, nakoľko je zjavne v rozpore s právnymi predpismi (keďže Ministerstvo nemohlo rozhodnúť o proteste proti Stavebnému povoleniu).

Taktiež zdôrazňujeme, že i prípadná nepresnosť týkajúca sa Stavebného povolenia nemôže mať vplyv na zákonnosť Prvostupňového rozhodnutia o proteste v časti Rozhodnutia o odvolaní proti stavebnému povoleniu, keďže po právnej strane protest prokurátora proti dvom rozhodnutiam (hoci aj na tej istej listine) treba posudzovať samostatne.

Z uvedeného vyplýva, že Prvostupňové rozhodnutie o proteste a Druhostupňové rozhodnutie o proteste sú zákonné a že teda nebol na mieste postup požadovaný súdom, aby Protest prokurátora bol postúpený na rozhodnutie v prvom stupni žalovanému.

... Najvyšší súd Slovenskej republiky nezákonným zrušením rozhodnutí o proteste (potvrdením Prvostupňového rozsudku, ktorý zrušil Prvostupňové rozhodnutie o proteste a Druhostupňové rozhodnutie o proteste), zmaril jediný možný prostriedok ochrany záujmov sťažovateľa.

Sťažovateľ mal jedinú možnosť domôcť sa nápravy, a to formou náhrady škody spôsobenej orgánom verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2013 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o zodpovednosti štátu“).

Nezákonné rozhodnutie, ktoré malo spôsobiť sťažovateľovi škodu, predstavovalo Rozhodnutie o odvolaní proti stavebnému povoleniu. Podmienkou uplatnenia tejto škody je v zmysle § 6 ods. 1 Zákona o zodpovednosti štátu zrušenie nezákonného rozhodnutia pre nezákonnosť.

Rozhodnutie o odvolaní proti stavebnému povoleniu (ktoré bolo právoplatné) bolo právoplatne zrušené Prvostupňovým rozhodnutím o proteste v spojení s Druhostupňovým rozhodnutím o proteste; tým došlo k splneniu podmienky podľa § 6 ods. 1 Zákona o zodpovednosti štátu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky svojvoľným Rozsudkom (čl. III. tejto ústavnej sťažnosti) dosiahol stav, že boli právoplatne zrušené Prvostupňové rozhodnutie o proteste a Druhostupňové rozhodnutie o proteste.

Teda v súčasnosti už neexistuje podmienka podľa § 6 ods. 1 Zákona o zodpovednosti štátu, ktorou je zrušenie nezákonného Rozhodnutia o odvolaní proti stavebnému povoleniu.»

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie základného práva sťažovateľa „na súdnu ochranu“ podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, napadnutý rozsudok najvyššieho súdu v časti, v ktorej potvrdil rozsudok krajského súdu sp. zn. 1 S 200/2011 z 29. septembra 2014, zruší a vec vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a prizná sťažovateľovi náhradu trov konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. K sťažnosti doručenej ústavnému súdu v listinnej podobe bola doložená plná moc udelená sťažovateľom právnomu zástupcovi 24. novembra 2017, ktorá však má len formu fotokópie, nie originálu.

8. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom..., ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

Podľa § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

Podľa § 92 ods. 1 CSP zástupcovi, ktorého si strana zvolila, udelí písomne splnomocnenie buď na celé konanie, alebo len na určité úkony.

Podľa § 125 ods. 1 CSP podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

9. „Zákon *expressis verbis* vyžaduje, aby bolo splnomocnenie udelené písomne. Vzhľadom na význam a procesné účinky zastúpenia je táto formálna požiadavka opodstatnená. Z hľadiska písomnej formy môže mať splnomocnenie listinnú alebo elektronicnú podobu (§ 125 ods. 1 CSP).

... Keďže ide o právny úkon v písomnej forme, je zákonnou náležitosťou vlastnoručný podpis splnomocniteľa (§ 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka), prípadne

zaručený elektronický podpis v prípade splnomocnenia v elektronickej podobe (§ 40 ods. 4 Občianskeho zákonníka)“ (doc. JUDr. Marek Števček, PhD. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. 1516 s.).

10. Keďže plná moc doručená v listinnej podobe spolu so sťažnosťou nie je originálne vlastnoručne podpísaná sťažovateľom, ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa nespĺňa zákonom predpísané náležitosti.

11. Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že nedostatok v zákonom predpísaných náležitostiach, aký vyplýva z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom. Z publikovanej judikatúry jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). Ústavný súd v tejto súvislosti už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“ Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

12. Uvedený nedostatok zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti sťažovateľa bol dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia (obdobne I. ÚS 585/2017). Vzhľadom na kvalifikované

právne zastúpenie ústavný súd sťažovateľa na odstránenie nedostatkov sťažnosti nevyzýval, primerane aplikujúc § 160 ods. 3 písm. b) CSP v spojení s § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde.

13. Ak by ústavný súd neodmietol sťažnosť z dôvodov už uvedených (bod 10), musel by ju odmietnuť pre jej zjavnú neopodstatnenosť rešpektujúc pritom princíp subsidiarity. Závery uvedené v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu nie sú ani arbitrárne, ani celkom zjavne neodôvodnené a sťažovateľ bez ďalšieho nedisponuje právom, aby najvyšší súd rozhodol podľa jeho žiadosti, t. j. aby buď zmenil rozsudok krajského súdu a žalobu zamietol, alebo aby konanie zastavil. Ústavný súd k takémuto záveru dospel predovšetkým na základe rešpektovania princípu subsidiarity (čl. 127 ods. 1 za čiarkou na konci), keďže najvyšší súd napadnutým rozsudkom (iba) potvrdil prvostupňové rozhodnutie, ktorým nebola vec právoplatne skončená, ale rozhodnutie žalovaného správneho orgánu bolo zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Vec sťažovateľa teda nie je právoplatne a s konečnou platnosťou rozhodnutá a jeho obranou sa budú naďalej zaoberať v rámci správneho konania súdne i mimosúdne orgány.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. januára 2018